

KONINKRIJK VAN AS

Sarah J. Maas bij Boekerij:

De Glazen troon-serie:

De glazen troon

De donkere kroon

Erfgenaam van vuur

Koningin van de schaduw

Rijk van stormen

Toren van de dageraad

Koninkrijk van as

Het mes van de sluipmoordenaar

De Crescent City-serie:

Huis van Aarde & Bloed

Huis van Lucht & Adem

Huis van Vuur & Schaduw

Sarah J. Maas

Koninkrijk van as

Deel 7 van de *Glazen troon*-serie

Vertaald door Gerdien Beelen

Eerste druk 2019
Achtste druk 2025

ISBN 978-90-492-0633-8
ISBN 978-94-023-1255-3 (e-book)
ISBN 978-90-528-6185-2 (audio)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Kingdom of Ash*
Vertaling: Gerdien Beelen
Omslagontwerp: Jim Tierney, bewerkt door Pinta Grafische Producties
Auteursfoto: © Josh Wasserman
Plattegrond © 2016 Kelly de Groot
Zetwerk: Mat-Zet bv

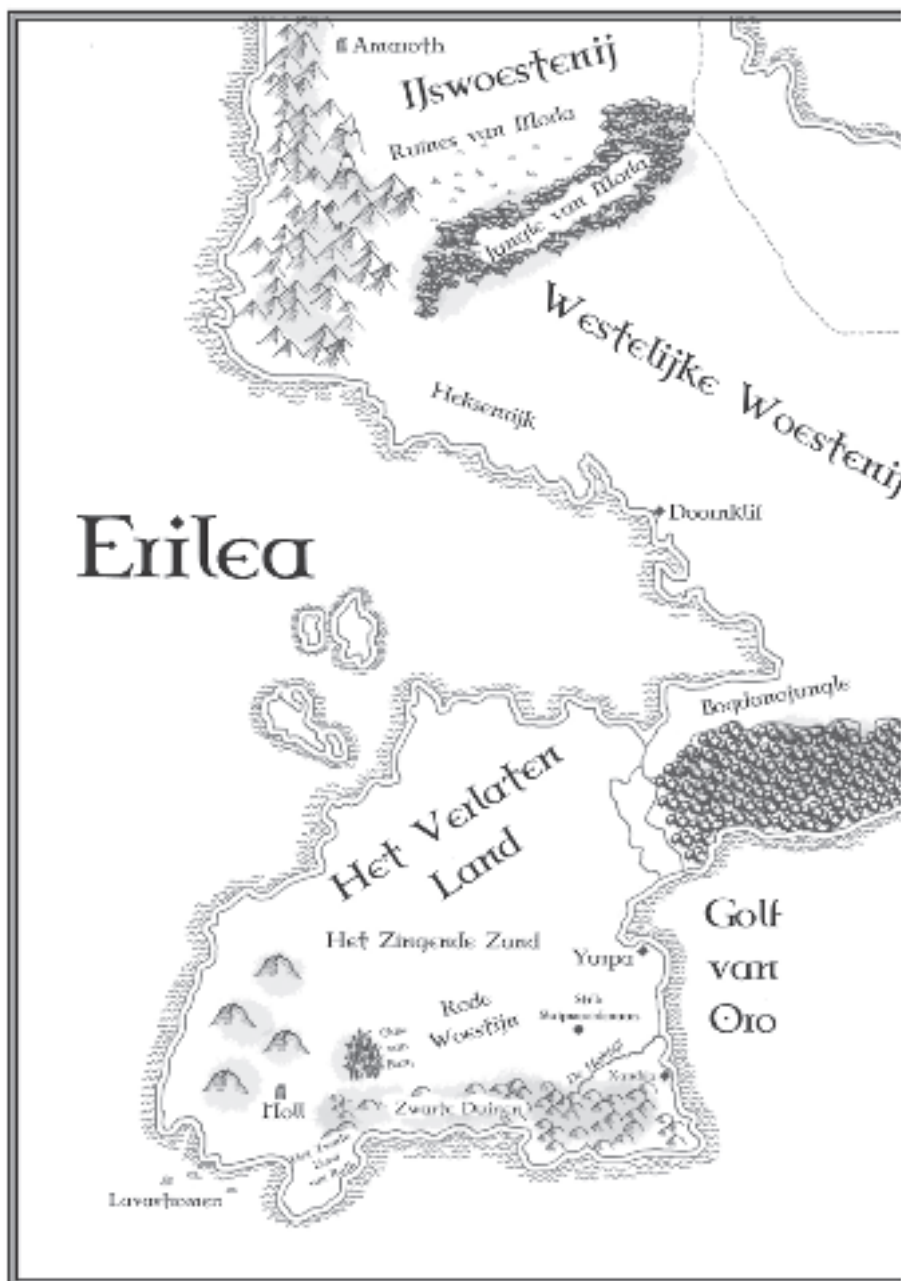
© 2018 Sarah J. Maas
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Bloomsbury Publishing Inc.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor mijn ouders
van wie ik heb geleerd te geloven dat meisjes de wereld kunnen redden*

De prins

Hij was op zoek naar haar sinds het moment dat ze van hem was weggenomen.

Zijn metgezel.

Zijn eigen naam was hem bijna ontschoten. Die herinnerde hij zich alleen als zijn drie vrienden hem uitspraken, tijdens hun zoektocht naar haar over woeste en donkere zeeën, door oeroude en sluimerende bossen, over door stormen geteisterde bergen die al bedekt waren met sneeuw.

Hij stopte alleen om zijn lichaam te voeden en zijn vrienden een paar uur slaap te gunnen. Zonder hen zou hij weggevlogen zijn, ver weg.

Maar voordat dit voorbij was, zou hij de kracht van hun zwaarden en hun magie nodig hebben, hun sluwheid en hun wijsheid.

Voordat hij oog in oog zou staan met de duistere koningin die zijn diepste wezen had aangevallen, die zijn metgezel had gestolen, al lang voordat ze in een ijzeren doods-kist was opgesloten. En als hij klaar met haar was, zou hij de meedogenloze goden aanpakken, die eropuit waren om ook het laatste restje van zijn metgezel te verwoesten.

Dus bleef hij bij zijn vrienden, terwijl de dagen voorbijgingen. De weken.

De maanden.

Hij bleef zoeken. Hij bleef naar haar speuren, reizend over stoffige en lang vergeten wegen.

En soms zei hij iets via de band tussen hen. Dan stuurde hij zijn ziel mee op de wind naar de plek waar ze gevangen werd gehouden, waar ze was opgesloten.

Ik zal je vinden.

De prinses

Het ijzer verstikte haar. Het had het vuur in haar aderen definitief gedoofd, alsof er water op de vlammen was gegooid.

Ze kon het water horen, zelfs in de ijzeren kist, met het ijzeren masker op en getooid met de ketens als met zijden linten. Het gebulder, het onafgebroken ruisen van water op steen. Het vulde de stiltes tussen haar geschreeuw.

Een piepklein eilandje in het hart van een mistige rivier, eigenlijk gewoon een gladde rots tussen de stroomversnellingen en de watervallen. Daar hadden ze haar neergezet. Haar opgeslagen. In een stenen tempel die was gebouwd voor een lang vergeten god.

Zoals ze zelf waarschijnlijk ook zou worden vergeten. Dat was beter dan het alternatief: herinnerd worden om haar totale mislukking. Als er al iemand over zou zijn om zich haar te herinneren. Als er überhaupt iemand zou overblijven.

Ze zou niet toestaan dat het mislukte.

Ze zou hun niet vertellen wat ze wilden weten.

Hoe vaak haar gegil de razende rivier ook overstemde. Hoe vaak het geluid van haar brekende botten het gebulder van de stroomversnellingen ook doorkliefde.

Ze had geprobeerd de dagen bij te houden, maar ze wist niet hoe lang ze in de ijzeren kist had gelegen. Hoe lang ze haar hadden gedwongen te slapen, bewusteloos door de zoete rook die ze tijdens de reis hiernaartoe de kist in hadden geblazen. De reis naar dit eiland, deze tempel van pijn.

Ze wist niet hoeveel tijd er zat tussen het schreeuwen en het ontwaken. Tussen het einde en het opnieuw beginnen van de pijn. Dagen, maanden, jaren – ze vloeiden in elkaar over, net zoals haar bloed over de stenen vloer de rivier in vloeide.

Een prinses die duizend jaar moest blijven leven. Langer nog. Eerst was dat haar geschenk geweest. Nu was het haar vloek.

Nog een vloek om te dragen, net zo zwaar als de vloek die lang voor haar geboorte over haar was uitgesproken. Dat ze zich zou opofferen om een oeroud onrecht te herstellen. Dat ze een schuld zou aflossen aan de goden die hun wereld hadden gevonden, er niet meer weg konden en er vervolgens over waren gaan heersen.

De warme hand van de godin die haar had gezegend en vervloekt met die verschrikkelijke kracht voelde ze niet. Ze vroeg zich af of die godin van licht en vuur erom maalde dat zij gevangenzat in de ijzeren kist. Of had de onsterfelijke haar aandacht op iemand anders gericht? Op de koning die zich misschien als vervanger zou aanbieden en door zijn leven te geven hun wereld zou redden?

Het maakte de goden niet uit wie de schuld betaalde. Dus zouden ze haar niet komen redden. En dus deed ze niet de moeite om tot hen te bidden.

Maar toch vertelde ze zichzelf het verhaal, en soms stelde ze zich voor dat de rivier het haar toezong. Dat de duisternis in de afgesloten doods-kist het haar ook toezong.

Er was eens, in een land dat lang geleden tot as is vergaan, een jonge prinses die haar koninkrijk liefhad...

Dan zonk ze steeds dieper weg in de duisternis, in de vlammenzee. Zo diep dat ze het soms niet voelde als de zweep knalde en haar botten braken.

Meestal voelde ze het wel.

En in die eindeloze uren richtte ze haar blik op haar metgezel.

Niet op de jachtmeester van de koningin, die pijn kon oproepen zo als een muzikant een melodie ontlokt aan zijn instrument. Maar op de enorme witte wolf, die met onzichtbare banden geketend was. Gedwongen om dit aan te zien.

Er waren dagen dat ze het niet aankon om naar de wolf te kijken. Dagen waarop ze bijna bezweek. Dan voorkwam alleen het verhaal dat ze echt brak.

Er was eens, in een land dat lang geleden tot as is vergaan, een jonge prinses die haar koninkrijk liefhad...

Woorden die ze tegen een prins had uitgesproken. Ooit, lang geleden.

Een prins van ijs en wind. Een prins die met een onverbreekelijke band aan haar was verbonden. Lang voordat ze zich er zelf bewust van waren.

Op zijn schouders rustte nu de taak om dat eens zo roemrijke koninkrijk te beschermen.

De prins die een geur van dennen en sneeuw bij zich droeg, de geur van het koninkrijk dat ze met haar hart van wildvuur had liefgehad.

Ook als de duistere koningin de handelingen van de jachtmeester aanstuurde, dacht de prinses aan de prins. Ze klampte zich vast aan de herinnering aan hem alsof het een rots in de kolkende rivier was.

De duistere koningin met haar spinnenglimlach probeerde het tegen haar te gebruiken. In de gitzwarte webben die ze spon, de illusies en dromen die ze weefde op de top van elk breekpunt, probeerde de koningin de herinnering aan hem te gebruiken als een sleutel tot haar geest.

Ze liepen in elkaar over. Leugens, waarheden, herinneringen. Slaap, de duisternis in de ijzeren kist. De dagen dat ze vastgebonden was op het stenen altaar in het midden van de kamer of opgehangen aan een haak in het plafond of vastgelegd aan kettingen die in de stenen muur verankerd waren. Alles begon in elkaar over te lopen, als inkt in water.

Daarom vertelde ze zichzelf het verhaal. De duisternis en het vuur diep binnen in haar fluisterden het en ze zong het terug. Opgesloten in die kist, verborgen op een eiland in de rivier, droeg de prinses het verhaal voor, steeds opnieuw, terwijl er een eeuwigheid van pijn op haar lichaam werd losgelaten.

Er was eens, in een land dat lang geleden tot as is vergaan, een jonge prinses die haar koninkrijk liefhad...

DEEL EEN

Legers en bondgenoten

I

Het was al vroeg gaan sneeuwen.

Zelfs in Terrasen kwam de eerste sneeuwstorm in de herfst veel eerder dan gebruikelijk.

Aedion Ashryver wist eigenlijk niet of dat een zegen was. Maar als het de legioenen van Morath nog iets langer op afstand hield, zou hij de goden op zijn blote knieën danken. Ook al vormden diezelfde goden een gevaar voor alles wat hij liefhad. Als je wezens uit een andere wereld al als goden kon beschouwen.

Maar Aedion vond dat hij wel belangrijkere zaken aan zijn hoofd had.

In de twee weken sinds zijn hereniging met de Gesel hadden ze nog geen teken van Erawans strijdkrachten gezien, op de grond noch in de lucht. Drie dagen na zijn terugkeer was het hevig gaan sneeuwen, wat een belemmering vormde voor het toch al trage troepentransport vanaf hun verzamelde armada naar het uitgestrekte kamp van de Gesel op de Vlakte van Theralis.

De schepen waren de Florine op gevaren, tot vlak bij Orynth. Vaandels in alle kleuren wapperden in de straffe wind vanaf de Hertshoornbergen: het kobaltblauw en goud van Wendlyn, het zwart en karmozijnrood van Ansel van Doornklif, het glinsterende zilver van prins Endymion en prinses Sellene Whitethorn en hun vele neven en nichten. De Stille Sluipmoordenaars, verspreid over de vloot, hadden geen vaandel, maar dat was ook niet nodig om ze te identificeren. Ze waren herkenbaar genoeg aan hun lichte kleding en hun assortiment prachtige, dodelijke wapens.

De schepen zouden zich straks aansluiten bij de achterhoede in de monding van de Florine en van Ilium tot Suria langs de kust partrouilleren. De voetsoldaten – voornamelijk afkomstig uit het leger van kroonprins Galan Ashryver – zouden rechtstreeks naar het front gaan.

Een front dat inmiddels begraven lag onder bijna een meter sneeuw. En er was meer op komst.

Verscholen boven een smalle bergpas in de Hertshoornbergen achter Allsbrook keek Aedion fronsend naar de laaghangende wolken.

Met zijn lichtgekleurde bontkleding ging hij op in het grijs en wit van de rotsen. Zijn goudblonde haar was verborgen onder een warme capuchon. Veel van Galans soldaten hadden nog nooit sneeuw gezien, dankzij het gematigde klimaat van Wendlyn. Dat gold ook voor de Whitethorn-hoogheden en hun kleinere leger. Dus had Aedion Kylvian, zijn belangrijkste bevelhebber, opgedragen erop te letten dat iedereen het zo warm mogelijk had.

Ze vochten ver van huis voor een koningin die ze niet kenden en in wie ze misschien niet eens geloofden. De venijnige kou kon in een mum van tijd het moreel ondermijnen en voor ontevredenheid zorgen.

Een vage beweging aan de andere kant van de pas trok Aedions aandacht. Het was alleen zichtbaar omdat hij wist waar hij moest kijken.

Ze was beter gecamoufleerd dan hij. Maar Lysandra had dan ook het voordeel van een vacht die was gemaakt voor deze bergen. Niet dat hij dat tegen haar had gezegd, of ook maar een blik in haar richting had geworpen toen ze aan deze verkenningsmissie begonnen.

'Aelin' had kennelijk geheime zaken af te handelen in Eldrys en had een briefje aan Galan en haar nieuwe bondgenoten geschreven om haar afwezigheid te verklaren. Zodoende kon Lysandra hen bij deze opdracht vergezellen.

In de bijna twee maanden dat ze deze schijnvertoning in stand hielden, was het niemand opgevallen dat de Koningin van het Vuur nog geen vonkje kon laten zien. Of dat zij en de gedaanteverwisselaar nooit op dezelfde plek opdoken. En niemand – de Stille Sluipmoordenaars van de Rode Woestijn noch Galan Ashryver noch de manschappen die Ansel van Doornklif vooruit had gestuurd met de armada – had de trekjes opgemerkt die verrieden dat ze Aelin helemaal niet was. Evenmin hadden ze het brandmerk gezien op de pols van de koningin, dat Lysandra niet kon veranderen, in welke huid ze ook zat.

Ze verborg het brandmerk altijd behendig onder handschoenen of lange mouwen. En als er ooit een glimp van beschadigde huid te zien was, kon ze zeggen dat het de littekens van de handboeien waren.

Ze had ook neplittekens, op exact dezelfde plekken als Aelin. En ze

had de lach en de kwaadaardige grijns. Het stoere loopje en de roerloosheid.

Aedion kon het bijna niet aan om naar haar te kijken. Met haar te praten. Hij deed het alleen omdat hij zelf ook mee moest doen aan deze poppenkast. Hij moest doen alsof hij haar trouwe neef was, haar onbevreesde bevelhebber die haar en Terrasen naar de overwinning zou leiden, hoe onwaarschijnlijk dat ook was.

Dus speelde hij zijn rol. Een van de vele die hij in zijn leven had aangenomen.

Maar zodra Lysandra haar goudblonde haar inwisselde voor donkere lokken en de Ashryver-ogen voor groene, deed hij alsof ze niet bestond. Soms voelde de knoop van Terrasen die op zijn borst getatoeëerd was, met de namen van zijn koningin en haar jonge hof erin verweven, als een brandmerk. Vooral háár naam.

Hij had haar alleen op deze missie meegenomen om het gemakkelijker te maken. Veiliger. Er stonden meer levens op het spel dan alleen het zijne. Hij had de missie ook aan een eenheid van de Gesel kunnen overdragen, maar hij had behoefte aan een beetje actie.

De reis over zee vanuit Eyllwe met hun nieuwe bondgenoten had meer dan een maand gekost, waarbij ze in de buurt van Klooffort de vloot van Morath hadden moeten omzeilen. De afgelopen twee weken waren ze landinwaarts getrokken. Er was amper gevochten. Ze hadden alleen afgerekend met een paar rondzwervende groepjes Adarlaanse soldaten, geen Valg.

Aedion betwijfelde of Erawan tot de lente zou wachten. Hij betwijfelde of de rust iets met het weer te maken had. Hij had het met zijn mannen besproken, en een paar dagen geleden met Darrow en de andere heren. Erawan wachtte waarschijnlijk tot hartje winter, wanneer het leger van Terrasen zich moeilijk zou kunnen verplaatsen, wanneer Aedions soldaten verzwakt zouden zijn door maanden in de sneeuw, hun lichamen verstijfd van de kou. Zelfs het fortuin van de koning dat Aelin in de lente met een list voor hen had weten te bemachtigen kon dat niet voorkomen.

Ze konden wel eten en dekens en kleren kopen, maar als de toevoerlijnes onder een dik pak sneeuw lagen, wat hadden ze er dan aan? Al het goud van Erilea kon de langzame, gestage uitputting van krachten niet tegenhouden, veroorzaakt door een maandenlang verblijf in een winterkamp in de meedogenloze weersomstandigheden van Terrasen.

Darrow en de andere heren geloofden niet dat Erawan midden in de winter zou toeslaan. Alleen Ren, de heer van Allsbrook, was het eens met Aedion.

Erawan was niet gek, argumenteerden de heren. Hij had dan wel een luchtlegioen van heksen, maar zelfs Valg-voetsoldaten konden niet door een metersdik pak sneeuw heen. Ze wisten zeker dat Erawan tot de lente zou wachten.

Aedion liet het er niet op aankomen. En prins Galan ook niet. Die had tijdens de vergadering gezwegen, maar was naderhand naar Aedion toe gekomen om zijn steun uit te spreken. Ze moesten zorgen dat hun troepen gekleed en gevoed waren, getraind en klaar om op te marcheren.

Deze verkenningssmissie zou hun beweringen ondersteunen, als Rens informatie correct was.

Vlakkig kraakte een boogpees, nauwelijks hoorbaar boven het geluid van de wind uit. De punt en de schacht van de pijl die met dodelijke precisie op de opening van de pas werd gericht, waren wit geschilderd ter camouflage.

Aedion ving Ren Allsbrooks blik. De heer had zich tussen de rotsen verstopt, met zijn pijl schietklaar. Hij droeg dezelfde wit-grijze bontkleding als Aedion en een lichte sjaal voor zijn mond; je zag alleen een paar donkere ogen en het begin van een groot litteken.

Aedion gebaarde dat hij moest wachten. Bijna zonder te kijken gaf hij de gedaanteverwisselaar aan de overkant van de pas hetzelfde bevel.

Hun vijanden moesten maar dichterbij komen.

Er klonk gehijg. De sneeuw knerpte.

Precies op tijd.

Aedion zette ook een pijl op zijn boog en dook nog dieper weg op de rots.

Het waren er zes, precies zoals de verkenner van Ren, die vijf dagen geleden Aedions oorlogstent binnen kwam rennen, had beweerd.

Ze deden niet de moeite om op te gaan in het landschap. Hun donkere bontjassen, ruig en vreemd, vormden een baken tegen de helwitte achtergrond van de Hertshoornbergen. Maar hun stank, die Aedion op een snelle windvlaag bereikte, zei hem genoeg.

Valg. Bij geen van hen was een spoor van een nekkring te zien, en door hun dikke handschoenen kon hij niet zien of ze een ring droegen.

Kennelijk had zelfs door demonen bezeten gespuis last van de kou. Of hun sterfelijke gastheren in elk geval.

De vijanden liepen verder de pas in. Rens pijl lag doodstil.

Laat er één in leven, had Aedion bevolen voordat ze hun positie hadden ingenomen.

Ze hadden gegokt dat ze deze pas zouden nemen, een vergeten achterdeur naar het laagland van Terrasen. Omdat hij zo smal was dat er maar twee paarden naast elkaar konden lopen, werd hij al lang niet meer gebruikt door binnenvallende legers en kooplieden die hun handelswaar wilden slijten in het gebied achter de Hertshoornbergen.

Wat daar rondzwierf, wie het aandurfde voorbij alle erkende grenzen zijn brood te verdienen, wist Aedion niet. Net zoals hij ook niet wist waarom deze soldaten zich zo ver de bergen in hadden gewaagd.

Maar daar zou hij snel genoeg achter komen.

De demoneneenheid passeerde onder hen en Aedion en Ren bewogen met hen mee.

Een schot recht in de schedel. Hij koos zijn doelwit.

Aedions knikje was het enige signaal voordat zijn pijl door de lucht vloog.

Zwart bloed lag dampend op de grond, maar het gevecht was al voorbij.

Het had slechts een paar minuten geduurd, vanaf het moment dat de pijlen van Ren en Aedion doel troffen en Lysandra naar beneden was gesprongen om de drie andere te verscheuren. En de kuitspieren van het zesde en enige overlevende lid van de eenheid eruit te rukken.

De demon kreunde toen Aedion op hem afbeende. De sneeuw bij de voeten van de man was pikzwart en zijn benen lagen aan flarden. Als een gerafelde banier in de wind.

Lysandra zat bij zijn hoofd. Haar bek zat onder de zwarte vlekken en haar groene ogen waren strak op het bleke gezicht van de man gericht. Uit haar enorme poten staken vlijmscherpe klauwen.

Achter hen controleerde Ren de anderen op tekenen van leven. Zijn zwaard rees en daalde terwijl hij ze onthoofdde, voordat ze te stijf bevoren zouden zijn om hun nekken door te hakken.

‘Smerige verraders,’ siste de demon tegen Aedion. Zijn smalle gezicht was vertrokken van haat. Zijn stank drong Aedions neusgaten binnen en bedekte zijn zintuigen als olie.

Aedion trok het mes aan zijn zij – de lange, gevaarlijke dolk die Rowan Whitethorn hem cadeau had gedaan – en lachte grimmig. ‘Dit hoeft niet lang te duren, als je slim bent.’

De Valg-soldaat spooft op Aedions met sneeuw aangekoekte laarzen.

Kasteel Allsbrook stond al meer dan vijfhonderd jaar tegen de Hertshoornbergen aan, met het Eikenwald aan zijn voeten.

Terwijl Aedion heen en weer liep voor het bulderende vuur in een van de vele gigantische haarden, zag hij op de grijze stenen de sporen van alle meedogenloze winters. Hij voelde het gewicht van de legendarische geschiedenis van het kasteel rusten op die stenen – de jaren van heldenmoed en dienstbaarheid, toen deze zalen vol gezang en krijgers waren geweest, en de daaropvolgende lange jaren van verdriet.

Ren had beslag gelegd op een versleten gecapitonneerde stoel bij de haard. Met zijn onderarmen op zijn bovenbenen staarde hij in de vlammen. Ze waren gisteravond laat aangekomen en zelfs Aedion was te moe geweest voor een rondleiding na de tocht door het besneeuwde Eikenwald. En na hun bezigheden van vanmiddag betwijfelde hij of hij er nu de energie voor kon opbrengen.

Afgezien van het vuur was het in de eens zo grootse zaal verstild en halfduister. Boven hun hoofd wapperden versleten wandtapijten en familiewapens van vazallen van de familie Allsbrook zachtjes heen en weer in de tocht die door de hoge ramen naar binnen kwam. Er nestelden verschillende vogels tussen de dakspanten, gevluht voor de ijzige kou buiten.

En daartussen zat een valk met groene ogen die elk woord opving.

‘Als Erawan een manier zoekt om Terrasen binnen te komen,’ zei Ren ten slotte, ‘zou het dom zijn als hij via de bergen gaat.’ Hij keek fronsend naar de dienbladen waarvan ze minuten geleden hun eten hadden verslonden. Een stevige schapenstoofpot en geroosterde wortelgroenten. Nogal flauw van smaak, maar wel warm. ‘Het terrein is hier onbarmhartig. Alleen al het weer kan hem talloze manschappen kosten.’

‘Erawan doet niks zonder reden,’ wierp Aedion tegen. ‘De makkelijkste route naar Terrasen zou door het landbouwgebied zijn, over de noordelijke wegen. Iedereen verwacht dat hij daarlangs optrekt. Daar, of dat hij zijn leger vanaf de kust laat oprukken.’

‘Of allebei – over land en over zee.’

Aedion knikte. Erawan had zijn net breed uitgeworpen in zijn verlangen om de verzetshaarden uit te trappen die op dit continent waren ontstaan. Het rijk van Adarlan vermomde zich niet meer: van Eyllwe tot aan de noordelijke grens van Adarlan, van de kust van de Grote Oceaan tot de hoog oprijzende muur van bergen die hun continent in tweeën spleet, breidde de schaduw van de Valg-koning zich met de dag uit. Aedion betwijfelde of Erawan zou stoppen voordat hij hen allemaal van een zwarte nekring had voorzien.

En als Erawan de twee andere Wyrdsleutels bemachtigde, als hij de Wyrdpoort naar believen kon openen en horden Valg uit zijn eigen rijk kon loslaten, misschien wel legers uit andere werelden zou onderwerpen en gebruiken voor zijn veroveringen... Dan hadden ze geen schijn van kans om hem tegen te houden. In deze wereld noch in een andere.

Alle hoop om dat afgrijselijke lot af te wenden lag nu in handen van Dorian Havilliard en Manon Zwartbek. Waar zij de afgelopen maanden geweest waren, wat hun was overkomen – Aedion had er helemaal niets over vernomen. Dat was een goed teken, veronderstelde hij. Alleen geheimhouding zou hen kunnen redden.

Aedion zei: ‘Het lijkt dom van Erawan om een verkenningstroep te verspillen aan het zoeken naar kleine bergpassen.’ Hij krabde aan de stoppels op zijn wang. Ze waren gisteren voor dag en dauw weggegaan en hij had slaap belangrijker gevonden dan een scheerbeurt. ‘Het slaat nergens op, strategisch gezien. De heksen kunnen vliegen, dus verkenners erop uitsturen om de gevaren van het terrein in kaart te brengen heeft weinig zin. Maar als de informatie voor landlegers bedoeld is... Het zou maanden duren voordat alle soldaten zich door zulke smalle bergpassen gewurmd hebben, nog afgezien van het weer.’

‘Die verkenner bleef maar lachen,’ zei Ren hoofdschuddend. Zijn schouderlange zwarte haar zwaaide heen en weer. ‘Wat missen we hier? Wat zien we over het hoofd?’ In het licht van het vuur was het grote litteken op zijn gezicht duidelijk afgetekend. Een herinnering aan de verschrikkingen die Ren had ondergaan, waarbij zijn familie was omgekomen.

‘Misschien wil hij dat we blijven gissen. Dat we onze troepen herpositioneren.’ Aedion legde een hand op de schoorsteenmantel. De warmte van de stenen trok in zijn nog steeds verkleumde huid.

Ren had de Gesel in gereedheid gebracht in de maanden dat Aedion afwezig was. In nauwe samenwerking met Kyllian had hij ze zo ver in het zuiden opgesteld als Darrow toeliet. En dat was, bleek uiteindelijk, amper voorbij de uitlopers van de bergen aan de zuidkant van de Vlakte van Theralis.

Inmiddels had Ren het bevel weer aan Aedion overgedragen, maar de hereniging van de heer van Allsbrook met 'Aelin' was koeltjes geweest. Even koud als de sneeuw die deze veste geselde, om precies te zijn.

Lysandra had haar rol goed gespeeld; Aelins schuldgevoel en ongeduld had ze precies getroffen. En sindsdien was ze zo verstandig geweest om elke situatie te vermijden waarin het verleden ter sprake zou kunnen komen. Niet dat Ren de indruk wekte dat hij graag herinneringen wilde ophalen aan de jaren voor de val van Terrasen. Of aan de gebeurtenissen van afgelopen winter.

Aedion kon alleen maar hopen dat Erawan ook onwetend zou blijven van het feit dat de Vuurbrenger niet langer in hun midden was. Wat de soldaten van Terrasen zouden zeggen of doen als ze zich realiseerden dat Aelins vuur hen niet zou beschermen in de strijd, daar wilde hij al helemaal niet aan denken.

'Het zou ook een echte manoeuvre kunnen zijn, die wij bij toeval hebben ontdekt,' zei Ren peinzend. 'Nemen we het risico troepen te verplaatsen naar de passen? Er zijn al soldaten in de Hertshoornbergen bij Orynth en op de vlakten ten noorden daarvan.'

Dat was een slimme zet geweest van Ren – Darrow overtuigen om hem een deel van de Gesel áchter Orynth te laten opstellen, voor het geval Erawan naar het noorden zou varen en daarvandaan zou aanvalen. Die smeerlap was overal toe in staat.

'Ik wil de Gesel niet te veel verspreiden,' zei Aedion terwijl hij in het vuur staaarde. Dit vuur was zo anders dan dat van Aelin. Een schim, terwijl de magie van zijn koningin een levend wezen was. 'We zitten nog steeds niet ruim in onze manschappen.'

Ondanks Aelins wanhopige, schaamteloze manoeuvres kwamen de bondgenoten die ze had weten over te halen qua aantal niet in de buurt van de volledige sterkte van Morath. En al het goud dat ze had vergaard kon niet veel uitrichten – er was bijna niemand meer over om te verleiden zich bij hun zaak aan te sluiten.

'Aelin leek zich er niet zo druk om te maken toen ze ervandoor ging naar Eldrys,' mompelde Ren.

Even stond Aedion weer op het met bloed doordrenkte zand van een landtong.

Een ijzeren kist. Maeve had haar gegeseld en haar in een echte doodskist gestopt. En was toen weggevaren naar Mala mocht weten waarheen, in het gezelschap van een onsterfelijke sadist.

‘Aelin,’ zei Aedion zo lijk mogelijk, ook al stikte hij bijna in de leugens, ‘heeft haar eigen plannen, die ze ons pas zal vertellen als de tijd rijp is.’

Ren zei niets. Aedion vervolgde: ‘Alles wat ze doet is voor Terrasen.’ Ook al was de koningin van wie Ren geloofde dat ze was teruggekomen slechts een illusie.

Hij had zulke afschuwelijke dingen tegen haar gezegd, die dag dat ze de getrouwen had verslagen. *Waar zijn onze bondgenoten?* had hij gevraagd. Hij probeerde zichzelf dat nog steeds te vergeven. Alles. Hij had alleen deze ene kans om het goed te maken, om te doen wat ze vroeg en hun koninkrijk te redden.

Ren wierp een blik op het dubbele zwaard dat hij achteloos op de antieke tafel achter hen had neergelegd. ‘En toch is ze weggegaan.’ Niet naar Eldrys, bedoelde hij, maar tien jaar geleden.

‘We hebben allemaal vergissingen gemaakt, de afgelopen tien jaar.’ De goden wisten dat Aedion ook heel wat goed te maken had.

Ren verstijfde, alsof de keuzes die hem achtervolgden naar zijn enkels haptten.

‘Ik heb het haar nooit verteld,’ zei Aedion zachtjes, zodat de valk tussen de dakspanten het niet zou horen. ‘Over dat opiumhol in Kloof-fort.’

Over het feit dat Ren de eigenares had gekend en dat hij een regelmatige bezoeker was geweest van haar etablissement voor de avond dat Aedion en Chaol hem er bijna bewusteloos naar binnen hadden gesleept en hem hadden verstoppt voor de mannen van de koning.

‘Jij kunt echt een klootzak zijn, weet je dat?’ Rens stem werd schor.

‘Dat zou ik nooit tegen je gebruiken.’ Aedion hield Rens woeste, donkere blik vast, liet hem de dominantie in zijn eigen blik voelen. ‘Wat ik bedoelde te zeggen, voordat jij door het lint ging,’ ging hij verder toen Rens mond weer openging, ‘was dat Aelin jou een plek in dit hof heeft aangeboden zonder dat deel van je verleden te kennen.’ Er trilde een spiertje in Rens kaak. ‘Maar zelfs als ze het had geweten, Ren, zou ze je nog steeds dat aanbod hebben gedaan.’

Ren bestudeerde de stenen vloer. ‘Er is geen hof.’

‘Darrow mag roepen wat hij wil, maar daar ben ik het niet mee eens.’ Aedion liet zich in de leunstoel tegenover die van Ren zakken. Als Ren werkelijk achter Aelin stond, en nu Elide Lochan terug was, en Sol en Ravi van Suria haar waarschijnlijk steunden, waren dat drie stemmen voor zijn koningin. Tegenover de vier tegenstemmen.

De kans was klein dat Lysandra’s stem, als vrouwe van Caraverre, erkend zou worden.

De gedaanteverwisselaar had niet gevraagd om het land te zien waar ze zou wonen als ze deze oorlog zouden overleven. Tijdens de tocht hierheen was ze alleen in een valk veranderd en weggevlogen. Toen ze na een tijdje terugkwam had ze niets gezegd, maar haar groene ogen straalden.

Nee, Caraverre zou niet erkend worden als gebied, niet voordat Aelin op de troon zat.

Of wanneer Lysandra in haar plaats tot koningin was gekroond, als zijn eigen koningin niet terugkwam.

Ze zóu terugkomen. Dat moest.

Aan de andere kant van de zaal ging een deur open, gevolgd door vlugge, lichte stappen. Hij stond snel op, voordat een opgewekt ‘Aedion!’ tegen de stenen echode.

Evangeline straalde. Ze was van top tot teen in groene wol gekleed, afgezet met wit bont, en haar roodgouden haar hing in twee vlechten op haar rug. Net als bij de bergmeisjes van Terrasen.

Haar littekens rekten uit toen ze grijsde en Aedion kon zijn armen nog net spreiden voordat ze zich op hem stortte. ‘Ze zeiden dat je gisteravond laat was aangekomen, maar je was alweer weg voordat het licht was en ik was bang dat ik je weer zou mislopen...’

Aedion drukte een kus op haar kruin. ‘Het lijkt alsof je wel dertig centimeter gegroeid bent sinds de laatste keer dat ik je heb gezien.’

Met haar fonkelende, citroengele ogen keek Evangeline van hem naar Ren. ‘Waar is...’

Een lichtflits, en daar was ze.

Stralend. Lysandra sloeg snel een cape om haar naakte lichaam, die voor dat doel vlakbij op een stoel lag. Evangeline wierp zich in de armen van de gedaanteverwisselaar, half snikkend van blijdschap. Haar schouders schokten en Lysandra streek het meisje hartelijk glimlachend over haar hoofd. ‘Gaat het goed?’